

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/45/2020
Identifikačné číslo spisu: 7218010575
Dátum vydania rozhodnutia: 16.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7218010575.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martiny Zeleňakovej na neverejnom zasadnutí 16. marca 2021 v Bratislave v trestnej veci obvineného Y. M. a spol., pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní obvineného Y. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/6/2019 z 25. februára 2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 4T/34/2018 z 20. decembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. M. s a o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II rozsudkom, sp. zn. 4T/34/2018, z 20. decembra 2018, uznal obvineného Y. M. (spolu so L. V.) za vinného zo spáchania zločinu sexuálneho násillia formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 200 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) na skutkovom základe, že v V. na ulici F. č. X v budove ÚVTOS V. do 22.15 hod. dňa 27.3.2017 do 22.15 hod. dňa 31. 3. 2017 na oddiely E. v izbe č. XXX odsúdený Y. M. najprv požiadal odsúdeného V. M.-poškodeného, aby zišiel z postele, že sa budú hrať na slepú babu a keď odmietol, tak mu Y. M. povedal, že „ja som bol v Y. chlap a keď nechceš, aby som Ťi robil to, čo som robil tam, pod dole, kde následne poškodený zišiel z postele, vtedy sa k nemu postavil aj obvinený L. V. a povedal mu, aby si kľakol v strede izby na podlahu, čo aj poškodený urobil, potom mu obvinený Y. M. zaviazal oči uterákom a prikázal mu otvoriť ústa, do ktorých mu nasypal cukor a nalial trochu vody, pričom mu celý čas odsúdený L. V. držal jeho ruky zozadu, aby sa nepohol a vtedy obvinený Y. M. vybral svoj penis a vymočil sa poškodenému do úst a keď sa obaja obvinení smiali, tak si poškodený strhol uterák z očí, šiel si umyť ústa, pričom mu obvinený L. V. povedal, že ešte neskončili a opäť mu obvinený Y. M. zaviazal oči uterákom, potom chytil poškodenému pravú ruku a strčil jeho ukazovák do análneho otvoru obvineného L. V., na čom sa obaja obvinení zabávali a následne vybrali svoje penisy a dali ich poškodenému do uší, pričom sa smiali a povedali mu, že nech o tom nikomu nehovorí, lebo by mu obvinený L. V. musel „vytrkať ústa“, pričom ku zraneniu poškodeného nedošlo.

Za to súd uložil obvinenému Y. M. postupom podľa § 200 ods. 2, § 43 Tr. zák. trest odňatia slobody vo

výmere 8 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. a) Tr. zák. mu súd uložil ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Krajský súd v Košiciach na podklade odvolania prokurátora a obvineného Y. M. uznesením, sp. zn. 8To/6/2019 z 25. februára 2019, postupom podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) odvolanie obvineného, ako aj okresného prokurátora zamietol.

Proti vyššie označenému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal obvinený Y. M. dovolanie, a to jednak prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ivety Rajtákovvej (neskôr podľa § 43 ods. 1 Tr. por. oslobodená od povinnosti obhajovať), jednak prostredníctvom obhajcu JUDr. Mariána Šalatu a napokon aj vlastnoručne napísaným dovolaním (č. l. 234-245).

Dovolanie podal z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., že súd rozhodol v nezákonomnom zložení, z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie krajského súdu a rovnako rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Košice II, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. obvinený uviedol, že v predmetnej trestnej veci konala a rozhodovala predsedníčka senátu JUDr. Janka Túryová, ako aj prísediaci Ing. František Suchý, ktorí rozhodovali aj vo veci jeho preradenia z ústavu s minimálnym stupňom stráženia do ústavu so stredným stupňom stráženia v konaní vedenom pod sp. zn. 4Nt/26/2018 z dôvodu, že „bol problémový“. Podľa jeho názoru následne v predmetnej trestnej veci tí istí sudcovia rozhodovali o jeho vine účelovo, pretože boli voči nemu zaujatí a mali byť v tomto konaní z rozhodovania vylúčení.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený uviedol, že jeho právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené, pretože nevykonali dôkazy a vedome neobjasňovali skutočnosti svedčiace v jeho prospech. V prípravnom konaní bola porušená zásada „rovnosti zbraní“ tým, že „nebolo rovnako prihliadané na dôkazy a ním navrhované dôkazy“ a v konečnom štádiu bolo rozhodnuté o jeho vine bez priamych dôkazov, čím bola porušená zásada podľa § 2 ods. 10 Tr. por., ako aj zásada „in dubio pro reo“. Namietal, že v konaní nebola vypočutá jeho matka Y. M., ktorá poslala peniaze Y. Y. a ten spolu s ďalšími spoluväzňami robili intrigy, aby docielili jeho preradenie z ich izby. Poukázal na rozpornosť výpovede svedka E. V..

Porušenie práva na obhajobu vidí obvinený aj v tom, že ustanovený obhajca pre dovolacie konanie nemal možnosť nahliadnuť do spisu a oboznámiť sa s jeho obsahom, pretože mu to nebolo umožnené z dôvodu opatrení v súvislosti s pandémiou COVID 19.

V dovolaní podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ivety Rajtákovvej obvinený dôvodil, že jeho právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené aj postupom, keď bola obžaloba voči nemu prijatá súdom na hlavnom pojednávaní, na ktorom nebol prítomný jeho obhajca.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. uviedol, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, bol nezákonne vykonaný dôkaz tým, že znalecký posudok použitý pre rozhodnutie súdu bol vypracovaný v rozpore so zákonom, nakoľko posudok z odvetvia psychiatrie nebol vykonaný dvoma znalcami, a teda ide o nezákonný dôkaz. Namietal aj nezákonnosť výsluchov svedkov, ktorí vypovedali proti nemu, nakoľko svedkovia boli v tom čase právoplatne odsúdení a súd

mal považovať ich výpovede za nehodnoverné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uviedol, že skutkový stav bol ustálený na základe tendenčného postupu orgánov činných v trestnom konaní a rozhodnutí súdov, ktoré porušili ustanovenia o konaní. Ustálený skutkový stav nepreukazuje jeho vinu. Skutková veta odsudzujúceho rozsudku je „rozporuchodná“, pokiaľ ide o čas spáchania skutku, pretože čas skutkovo vymedzený nemôže existovať a nie je ani zrejmé, v ktorom dni sa mal skutok stať. Skutok navyše neobsahuje žiadne údaje nasvedčujúce spolupáchateľstvu so L. V., žiadnu vzájomnú dohodu a ani zosúladenie spoločného konania. Sexuálneho násillia sa mal dopustiť na osobe vo výkone väzby alebo vo výkone trestu odňatia slobody, čo zo skutkovej vety nevyplýva. Dovolateľ tiež namietal, že vyšetrovateľ pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia „nevykonal potrebné úkony a nezabezpečil dôkazy odôvodňujúce vznesenie obvinenia voči konkrétnej osobe“. Uspokojil sa len s výsluchmi V. M., Y. Y. a T. N. a úradným záznamom o oznámení skutku a ako podozrivého ho nevypočul. Orgány prípravného konania, ako aj súd pochybili, keď nevypočuli službukonajúceho referenta ZVJS, ako ani npor. Y. F., ktorý spísal úradný záznam s poškodeným dňa 8. apríla 2017, teda po 14 dňoch od spáchania skutku.

Vlastnoručne napísané dovolanie obvineného je sčasti totožné s dovolaním podaným prostredníctvom obhajcu. V tomto podaní navyše namietal odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku, ktoré podľa jeho názoru nezodpovedá zákonným požiadavkám. Vyjadril názor, že to svedčí o tendenčnosti konania proti jeho osobe s citelnými zásahmi do jeho práv. V tejto časti potom dovolateľ namietal, že znalecký posudok bol vyhotovený „na objednávku súdu“, podľa ktorého v čase činu trpel sexuálnou deviáciou a sadizmom. S takýmto záverom nesúhlasí. Ak by ale súd prihliadol na závery znalca z odboru psychiatrie, ktorý zistil, že jeho ovládacie schopnosti boli v čase činu znížené, mal uvažovať o znížení jeho trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby v zmysle ustanovenia § 39 Tr. zák. V ďalšej časti dovolateľ namietal prevažne skutkové okolnosti prípadu.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II vo vyjadrení k dovolaniu obvineného navrhol jeho dovolanie postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Uviedol, že s rozhodnutím Okresného súdu Košice II a následným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sa stotožňuje, pretože vo veci bolo vykonané dokazovanie, na základe ktorého bol správne a úplne zistený a ustálený skutkový stav tak, ako je správne opísaný v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku. Vo veci vypočutí svedkovia vypovedali konzistentne bez známok tendenčnosti voči obvinenému Y. M..

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd následne (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Y. M. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako

návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonne zloženým súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Pôjde najmä o prípady, keď rozhodoval samosudca namiesto senátu alebo keď bol senát súdu zložený z predsedu senátu a prísediacich, hoci mal rozhodovať senát zložený len zo sudcov, alebo naopak, či keď senát rozhodoval v neúplnom zložení a podobne. Trestný poriadok, ako aj zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) vymedzujú obsadenie súdu od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Požiadavka zákonného zloženia súdu nachádza svoje vyjadrenie v zásade pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon. Uvedené je zároveň premietnutím ústavného princípu, že nikto nemôže byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, zakotveného v článku 48 ods. 1 prvej vete Ústavy Slovenskej republiky, ktorý je ústavnou zárukou pre každého, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolani podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych vecí jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený výber súdov a sudcov „ad hoc“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2005, sp. zn. I. ÚS 239/04; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2007, sp. zn. IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu zaručeného v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Základné právo na zákonného sudcu vyplývajúce z článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má za cieľ zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový.

Obvinený namieta naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v tom smere, že predsedníčka senátu JUDr. Janka Túryová a prísediaci Ing. František Suchý rozhodovali aj vo veci jeho preradenia z ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia do ústavu so stredným stupňom stráženia dňa 18. septembra 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 4Nt/26/2018, pretože „bol problémový“, a preto boli „okamžite presvedčení“ o jeho vine. Uviedol tiež, že táto skutočnosť mu predmetnom konaní sp. zn. 4T/34/2018 nebola známa. Porušením ustanovenia § 31 ods. 4 Tr. por. došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu, pretože menovaní sudcovia mali byť z konania

vylúčení.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 31 ods. 2 Tr. por. sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ak bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, policajt, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených.

Podľa § 31 ods. 4 Tr. por. z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa. Z rozhodovania o sťažnosti na nadriadenom orgáne je vylúčený prokurátor, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal alebo dal naň súhlas alebo pokyn.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Primárne treba zdôrazniť, že obvinený Y. M. v priebehu konania v dovolaní namietanej veci nevzniesol námietku zaujatosti voči menovaným sudcom, podľa jeho vyjadrenia v odôvodnení dovolania skutočnosť, že títo sudcovia sa podieľali aj na rozhodovaní o jeho preradení z miernejšieho režimu výkonu trestu odňatia slobody do prísnejšieho režimu, mu v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/34/2018 nebola známa. Toto tvrdenie obvineného zjavne nezodpovedá skutočnosti, keďže o zmene spôsobu výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na verejnom zasadnutí (§ 411 ods. 1 Tr. por.), pričom pred rozhodnutím o zmene spôsobu výkonu trestu odňatia slobody sa musí odsúdený vyslychnúť (§ 411 ods. 2 Tr. por.). Navyiac mená a priezviská rozhodujúcich sudcov sú uvedené aj v písomnom rozhodnutí súdu, ktoré sa obvinenému doručuje.

Odhliadnuc od uvedeného treba však zdôrazniť, že procesný postup súdu alebo spôsob jeho rozhodnutia nie je a nemôže byť dôvodom na vylúčenie sudcov z vykonávania úkonov v trestnom konaní. Uvedená dovolacia námietka obvineného Y. M. založená na tvrdení, že sudcovia JUDr. Janka Túryová a Ing. František Suchý, ktorí rozhodovali o zmene výkonu jeho trestu odňatia slobody „boli okamžite presvedčení o jeho vine“ je založená výlučne na jeho subjektívnej domnienke bez toho, aby svoje tvrdenie podložil skutočnosťami reálne spôsobilými vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudcov. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku preto nebol naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie

trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv.

Takéto pochybenie súdov pokiaľ ide o porušenie práva na obhajobu (a už vôbec nie zásadným spôsobom) v obvineným namietanom smere nižšieho stupňa dovolací súd v konaní však napokon nezistil, a to ani v náznakoch, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Y. M. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá už sama osebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Na základe vyššie uvedeného je potrebné podotknúť, že obvinený vyvodzoval porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom zo skutočnosti, že vedome neboli vykonané dôkazy a skutočnosti svedčiace v jeho prospech, čím bola porušená zásada rovnosti zbraní a v konečnom dôsledku súd vyhlásil jeho vinu bez priamych dôkazov, čím porušil ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por a zásadu „in dubio pro reo“. Namietal tiež, že nebola vypočutá jeho matka Y. M. a rozpornosť výpovede svedka E. V., ktorý bol iniciátorom „hier“ a napriek tomu mu súd uveril. Ním navrhované dôkazy neboli akceptované, ale iba dôkazy svedčiace proti nemu. Dovolateľ namietal tiež, že obhajca v rámci dovolacieho konania nemal k dispozícii súdny spis, nakoľko v súvislosti s pandémiou Covid 19 mu nebolo umožnené doň nahliadnuť. Podal žiadosť o vyhotovenie kópie spisu, o ktorej nebolo rozhodnuté.

Dovolací súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu celého trestného konania došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Naopak právo obvineného na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávaní a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Dovolacia argumentácia obvineného je čiastočne totožná s právnou argumentáciou uvedenou v rámci odvolacieho konania, s ktorou sa odvolací súd dôsledne vysporiadal. V daných súvislostiach treba zdôrazniť, že obvinený v priebehu súdneho konania, vrátane konania na krajskom súde v konaní o odvolaní, nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, nad rámec dokazovania vykonaného v zmysle obžalobného návrhu prokurátora. Táto skutočnosť napokon korešponduje aj s obsahom podania obhajcu

obvineného z 28. júna 2018 (z č. l. 85 súdneho spisu), ktorým „navrhol na hlavnom pojednávaní vykonať dôkazy tak, ako sú uvedené v obžalobe v bode 1 a 2". Všetky tieto dôkazy boli potom na hlavnom pojednávaní vykonané.

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Z vyššie uvedeného je potom nepochybné zrejme, že dovolacie námietky obvineného spočívajúce v podstate v tom, že orgány činné v trestnom konaní, resp. súdy neobjasňovali aj skutočnosti svedčiacie v jeho prospech a nevykonali v tomto smere dokazovanie, že tak okresný, ako aj krajský súd nebrali do úvahy dôkazy svedčiacie v jeho prospech, vyhodnotili vykonané dôkazy, ako aj v prejednávanej veci existujúce rozpory, v jeho neprospech a neaplikovali v jeho prípade jednu zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného" („in dubio pro reo" - lat.), dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný nenapĺňajú.

Týmito námietkami sa totiž obvinený domáhal „len" iného hodnotenia vykonaného dokazovania a z toho plynúcich skutkových záverov, ku ktorým dospeli súdy nižších stupňov, a to vo svoj prospech, prípadne namietal rozsah úvahy orgánov činných v trestnom konaní a oboch súdov (okresného, ako aj krajského) o úplnosti vykonaného dokazovania a tým úplnosti skutkových zistení opätovne za účelom dosiahnutia iného ustálenia a hodnotenia skutkových záverov vo svoj prospech, pritom podľa § 371 ods. 1, časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Obvinený ďalej namietal skutočnosť, že jeho obhajcovi pred podaním dovolania nebol umožnený prístup k súdному spisu, nebolo mu umožnené nahliadnuť do spisu z dôvodu opatrení súvisiacich s pandémiou COVID 19 a nebolo rozhodnuté ani o jeho žiadosti o vyhotovenie spisu a ani o žiadosti o predĺženie lehoty na podanie dovolania, z dôvodov ktorých sa nemohol náležite s vecou oboznámiť, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Z obsahu súdneho spisu inter alia vyplýva, že ustanovený obhajca obvineného JUDr. Marián Šalata požiadal okresný súd o vyhotovenie kópie trestného spisu sp. zn. 4T 34/2018 elektronickým podaním zo 17. apríla 2020. Z následného podania z 28. apríla 2020 vyplýva, že obhajca požiadal o predĺženie súdom určenej 30-dňovej lehoty na podanie dovolania, nakoľko ho obvinený požiadal o predchádzajúcu poradu pred podaním dovolania a vyhotovenia kópie spisu, nakoľko mu nebolo umožnené nahliadnutie do spisu a nebola vyhotovená jeho kópia z dôvodu dočasných opatrení prijatých na Okresnom súde Košice II v súvislosti s pandémiou COVID-19, následne dňa 5. mája 2020 obvinený prostredníctvom obhajcu podal elektronicky na okresný súd dovolanie, v závere ktorého uviedol, že dovolanie bude dopĺňať po zadovážení kópie súdneho spisu. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že listom vyššieho súdneho úradníka z 20. mája 2020 bol obhajca obvineného vyzvaný na zaplatenie peňažnej zálohy vo výške 33,- eur za vyhotovenie fotokópie súdneho spisu, ktorú zálohu zložil do pokladne súdu 25. mája 2020. Z úradného záznamu z 28. mája 2020 (z č. l. 270 súdneho spisu) vyplýva, že v tento deň bol trestný spis sp. zn. 4T 34/2018 predložený na nahliadnutie v čase od 8,33 hod. do 10,16 hod. obhajcovi obvineného JUDr. Mariánovi Šalatovi a boli vyhotovené fotokópie spisu z č. l. 1 - 100, pričom obhajca si zároveň fotografoval spis.

V daných súvislostiach treba pripomenúť, že v čase požiadania obvineného, resp. jeho obhajcu o

nahliadnutie do trestného spisu a vyhotovenie jeho fotokópie (v apríli 2020) to nebolo objektívne možné s ohľadom na závery Bezpečnostnej rady Slovenskej republiky k zamedzeniu šírenia prenosného ochorenia COVID-19, spôsobeného koronavírusom (SARS-CoV-2) a v nadväznosti na rozhodnutie Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, kedy predseda krízového štábu vyjadril potrebu prijať opatrenia na predchádzanie, vznik a šírenie prenosného ochorenia COVID-19 aj na všetkých súdoch Slovenskej republiky. Medzi prijaté opatrenia patrilo aj obmedzenie vstupu do priestorov súdov osobám, ktorých účasť na pojednávaníach a iných úkonoch súdu nebola nevyhnutná. Ostatným osobám bola možnosť vstupu do budovy súdu obmedzená len na nevyhnutný čas a len do priestorov, aby bol dosiahnutý účel vstupu do budovy.

Rovnako je nutné pripomenúť že vláda Slovenskej republiky vyhlásila podľa § 8 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov počnúc dňom 12. marca 2020 od 6:00 hod. mimoriadnu situáciu z dôvodu ohrozenia verejného zdravia II. stupňa. Generálny riaditeľ Svetovej zdravotníckej organizácie vyhlásil dňa 11. marca 2020 pandémie ochorenia COVID-19. Vláda Slovenskej republiky uznesením č. 113 z 15. marca 2020 uložila Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky úlohu vydať opatrenie pri ohrození verejného zdravia, ktorým zakáže alebo obmedzí činnosť prevádzok uvedených v záväznej časti tohto opatrenia a nariadi izoláciu osôb, ktorí sa skupinovo vracajú z postihnutých oblastí zahraničia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Toto opatrenie bolo jedným z dôležitých nástrojov na zamedzenie šírenia ochorenia COVID-19 spôsobených koronavírusom (SARS-CoV-2) v Slovenskej republike. Z dôvodu poznatkov iných krajín a vývoja epidémie v rôznych regiónoch sveta pri vysokej pravdepodobnosti ohrozenia a možného zasiahnutia ochorením COVID-19 u veľkého počtu obyvateľov, najmä skupín, u ktorých sa najviac pozoroval ťažký priebeh a úmrtnosť, bolo nevyhnutné pristúpiť na začiatku výskytu tohto ochorenia na území Slovenskej republiky k takým opatreniam, aby sa mohlo, čo najviac ľudí vyhnúť styku s chorými ľuďmi. Uvedené opatrenie bolo jedným z najefektívnejších opatrení na zamedzenie šírenia ochorenia COVID-19 spôsobených koronavírusom (SARS-CoV-2).

Následne vláda Slovenskej republiky uznesením č. 114 z 15. marca 2020 vyhlásila podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, na uloženie pracovnej povinnosti na zabezpečenie výkonu zdravotnej starostlivosti a zakázanie uplatňovania práva na štrajk niektorým pracovníkom: v súlade s ustanovením čl. 5 ods. 1 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov dňom 16. marca 2020 na postihnutom území okresov v územnej pôsobnosti týchto okresných úradov núdzový stav týkajúci sa poskytovateľov ústavnej zdravotnej starostlivosti uvedených v prílohe uznesenia vlády.

Z uvedenej faktografie je zrejmé, že obhajcovi obvineného v rámci dovolacieho konania bolo umožnené nahliadnuť do trestného spisu, ako aj bolo vyhovené jeho žiadosti o vyhotovenie jeho fotokópie, i keď s časovým oneskorením z dôvodu pretrvávania mimoriadnych opatrení na všetkých súdoch Slovenskej republiky v súvislosti s pandemiou COVID-19, avšak v čase po nahliadnutí obhajcu do spisu a vyhotovenia jeho fotokópie (28. mája 2020) mal obvinený nepochybne možnosť svoje dovolanie, v prípade potreby, doplniť.

K dovolacej argumentácii obvineného, že jeho právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom, keď bola obžaloba súdom prijatá na hlavnom pojednávaní bez prítomnosti jeho obhajcu, treba uviesť, že táto dovolacia námietka nie je opodstatnená. Z obsahu relevantných častí spisového materiálu je zrejmé, že vo veci bolo vykonané hlavné pojednávanie v termínoch 25. júla 2018 (ktoré bolo odročené), 14. novembra 2018 a 20. decembra 2018, pričom na každom hlavnom pojednávaní bol prítomný obhajca obvineného JUDr. Jaroslav Homza.

Obvinený v podanom dovolaní teda neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom nasvedčovali a ním uplatnené námietky sú zjavne mimo rámca dovolacieho dôvodu podľa 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré súdom neboli vykonané zákonným spôsobom odôvodnil obvinený tvrdením, že nezákonne vykonaným dôkazom je znalecký posudok z odboru psychiatrie, nakoľko nebol vypracovaný dvomi, ale len jedným súdnym znalcom, ako aj, že vo veci vypočutí svedkovia boli osobami odsúdenými, a preto mal súd považovať ich výpovede za nedôveryhodné.

Podľa § 141 ods. 1 Tr. por. ak sú na objasnenie skutočností dôležitej pre trestné konanie potrebné odborné znalosti, vyžiada orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu odborné vyjadrenie mimo znaleckú činnosť vykonávanú podľa osobitného zákona. V jednoduchých prípadoch sa možno uspokojiť s písomným potvrdením, o ktorého správnosti nie sú pochybnosti.

Podľa § 142 ods. 1 Tr. por. ak pre zložitosť objasňovanej skutočnosti nie je postup podľa § 141 postačujúci, priberie orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu znalca na podanie znaleckého posudku. Ak ide o objasnenie skutočností obzvlášť zložitej, priberú sa dvaja znalci. Dvoch znalcov treba pribrat' vždy, ak ide o pitvu mŕtvol.

Podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení sa do konania spravidla priberá len jeden znalec s výnimkou objasňovania obzvlášť zložitej skutočnosti alebo o pitvu mŕtvol.

V posudzovanom prípade bol uznesením vyšetrovateľa policajného zboru z 22. februára 2018, ČVS: ORP-850/2-VYS-KE-2017 (č.l. 3-4 vyšetrovacieho spisu) na vyšetrovanie duševného stavu poškodeného V. M. pribratý do konania znalec z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria JUDr. MUDr. Ján Uhrín. Ten istý znalec bol pribratý do konania aj na vyšetrovanie duševného stavu obvineného Y. M. uznesením vyšetrovateľa PZ zo 17. augusta 2017, ČVS: ORP-850/2-VYS-KE-2017 (z č. 1. 83-84 vyšetrovacieho spisu).

Dovolací súd pri vykonávaní znaleckého dokazovania nezistil žiadne porušenie zákona, obzvlášť pri postupe pri pribratí len jedného znalca na vyšetrovanie duševného zdravia poškodeného, resp. obvineného. Úlohou znalca bolo psychiatrické vyšetrovanie menovaným a vypracovanie psychiatrických znaleckých posudkov s povinnosťou odpovedať na konkrétne otázky súvisiace s ich psychickým stavom, najmä s posúdením ich vôľových a ovládacích schopností v čase činu. V predmetnom prípade je možné hovoriť o odbornej medicínskej problematike, avšak nie o skutočnostiach obzvlášť zložitých, pre riešenie ktorých by bolo potrebné pribratie dvoch súdnych znalcov.

Pre úplnosť je treba poznamenať, že pri predchádzajúcej právnej úprave podľa zákona č. 141/1961 Zb. o Trestnom konaní súdom pri vyšetrovaní duševného zdravia bolo obligatórne pribratie dvoch znalcov (§ 105 ods. 2, § 116 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. o Trestnom konaní súdom účinnom do 31. decembra 2005).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže totiž obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie.

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom namietajúce ich správnosť, či úplnosť (posudzovanie okolností údajných intríg s cieľom preradenia do inej izby) a rovnako námietky k spôsobu hodnoteniu dôkazov, rozsahu vykonaného dokazovania, či vysporiadania sa konajúceho súdu s obhajobou (hodnotenie výpovede svedka E. V., posudzovanie výpovedí svedkov Y. Y. a T. N., nevypočutie službukonajúceho referenta či svedka Y. F.) sú preto z pohľadu dovolacieho konania námietky irelevantné.

Dôkazy, na ktorých konajúce súdy založili svoje rozhodnutie, boli však vecou úvahy súdov, keď je zároveň plne v ich réžii hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Hodnotenie dôkazov z pohľadu ich vierohodnosti je na rozdiel od hodnotenia dôkazov z hľadiska ich zákonnosti [k tomu viď dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] nesubsumovateľné, resp. nepodraditeľné (pre skutkovú povahu) pod žiadny z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania.

Pokiaľ ide o návrh na doplnenie dokazovania, ktorého nevykonanie namieta obvinený, dovolací súd konštatuje, že nemôže riešiť otázku dôvodnosti takéhoto rozhodnutia, lebo by tým rovnako vstupoval do procesu dokazovania a hodnotenia dôkazov, správnosti a úplnosti zisteného skutku, čomu bráni veta za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený namietal tiež, že skutková veta rozsudku je rozporná pre nereálnosť vymedzenia času spáchania skutku tak, že k tomuto malo dôjsť do 22.15 hod. dňa 27. marca 2017, do 22.15 hod. dňa 31. marca 2017 v budove objektu Ústavu pre výkon trestu odňatia slobody. Dovolací súd v tomto smere nezistil žiadnu nesprávnosť, resp. nereálnosť časového vymedzenia skutku, keďže je zrejmé, že tento mal byť spáchaný v rozmedzí od 22.15 hod. dňa 27. marca do 22.15 hod. dňa 31. marca 2017. Znenie skutkovej vety je v tomto smere jasné a dostatočne zrozumiteľné.

Ani dovolacia námietka obvineného spočívajúca v tvrdení, že skutková veta neobsahuje popis pojmového znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa ods. 2 písm. d) § 200 Tr. zák., teda, že bol čin spáchaný na osobe vo výkone väzby alebo vo výkone trestu odňatia slobody, a to napriek tomu, že konanie obvineného bolo právne kvalifikované aj podľa tohto zákonného ustanovenia, nie je založená na reálnom podklade a ako taká nie je akceptovateľná. Zo skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku vyplýva, že ku skutku došlo tak, že „... v budove Ústavu na výkon trestu odňatia slobody V., kde v inkriminovanom čase na oddiely E. v izbe č. XXX odsúdený Y. M. najprv požiadal odsúdeného V. M. - poškodeného, aby zišiel z postele...". Z dikcie skutkovej vety nevyplyvajú žiadne pochybnosti o tom, že čin bol spáchaný v priestoroch ústavu na výkon trestu odňatia slobody, že jedným z páchatel'ov bol odsúdený M. M. a poškodenou osobou bol odsúdený V. M., teda osobou nachádzajúcej sa v čase činu vo výkone trestu odňatia slobody.

Pokiaľ obvinený namietal správnosť a úplnosť odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, týmito dovolacími námietkami sa Najvyšší súd nezaoberal. Podľa § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.). Nad tento rámec treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutia okresného i krajského súdu spĺňajú všetky zákonné požiadavky v zmysle § 163 a § 168 Tr. por. a v tomto smere im nemožno nič zásadné vytknúť.

Osobitne vo vzťahu k (ne)aplikácii ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. súdmi nižšieho stupňa najvyšší súd uvádza, že aj táto problematika bola vyriešená stanoviskom Tpj 46/2010, ktorým bol prijatý zjednocujúci záver, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. (ktorý dovolateľ v danom prípade ani nepoužil) nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Tr. zák. (resp. § 40 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprímeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. resp. § 40 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny

dovolací dôvod.

Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho prieskumu nemôže byť námietka neaplikácie ustanovenia § 39 Tr. zák., nakoľko táto nespadá pod žiaden dovolací dôvod, teda ani pod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. v rámci nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, ani pod § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. v rámci uloženia nezákonného druhu alebo výmery trestu.

V súvislosti s obvineným deklaroványm prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami dovolací súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je záruka, že rozhodnutie bude spĺňať očakávania a predstavy obvineného. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného Y. M. nie sú splnené žiadne dôvody dovolania označené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol, pričom senát Najvyššieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.